

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

No hi haurà futur sense bon govern

L'article de Xavier Antich a l'ARA de dimecres passat, "Dues-centes setanta-dues paraules", em du a escriure aquest d'ara. (A vegades, l'ofici d'escriure articles és un diàleg entre els que tenim el privilegi d'adreçar-nos periòdicament al lector, trenant fils argumentals que, amb el debat, es reforcen.) Xavier Antich acabava el seu article amb la referència a un dels molts episodis brillants de *The West Wing* (quina gran sèrie per desvetllar vocacions polítiques!) en què uns alts funcionaris, avorrits de la seva pròpia rutina, de cop s'adonen de l'alta responsabilitat que els cal assumir, i saben reaccionar amb una renovada vocació de servei. I és aquesta imatge –com passa amb aquelles cireres que estirant-ne dues te'n surten dues més– la que m'ha portat a la reflexió d'ara: mentre el debat polític en públic discuteix de grans ideologies polítiques, les lamentacions dels ciutadans sense veu pública parlen de la ineficàcia de l'administració i del mal govern.

EL CAS ÉS que als papers i a les tribunes parlem dels models de societat, del neoliberalisme i el patriarcat, de l'era de la postveritat, de la societat líquida o de les possibles –o fantasioses– alternatives al sistema. I es discuteix de si cal tenir exèrcit o no, de si l'escola pública s'ha de menjar la concertada o de si, per principis i al marge de costos i resultats, els serveis de la sanitat pública poden ser gestionats o no privadament. Però al carrer el ciutadà es queixa de la mala gestió del transport públic, de la brutícia dels carrers, de la permissivitat davant dels comportaments incívics, de les inversions mal fetes, de la corrupció a dreta i esquerra, de la lentitud de la justícia, dels impostos mal cobrats, de les cues a urgències, dels mestres mal formats o de la desídia pressupostària en cultura... En definitiva, allò que l'alarma és el mal govern. I tant és així que, més enllà de les declaracions i la propaganda a favor d'una independència que sembla que ens permetria lligar els gossos amb llonganisses, en veu baixa molts es demanen amb el cor encogit si, més enllà de les grans promeses, ens sabrem governar bé.

XAVIER ANTICH, al seu article, defensava el retorn a les grans virtuts –si és que mai les hem tingut–, citant el text *Les petites virtuts* de Natalia Ginzburg. No afirmo el contrari. Només dic que, més enllà de la retòrica de les grans paraules, s'hauria de fer una reflexió profunda sobre què significa governar bé. Perquè la meua opinió és que no hi ha més gran objectiu en política que el del bon govern. I que els go-

PERE TORDERA

.....
Molts es demanen amb el cor encogit si, més enllà de les grans promeses, ens sabrem governar bé

vern cauen o s'enfilen no tant per les grans promeses –els ciutadans som menys estúpids del que pensen els analistes– sinó per la confiança que transmeten els candidats a l'hora de saber governar millor els interessos legítims del ciutadà.

ÉS UN FET que constato ara i adés: mentre els líders polítics i socials del procés cap a la independència s'entesten a creure que als catalans ens preocupa el model futur de societat i que és això el que ens farà decidir en un referèndum, a peu pla només sento a dir que es tenen molts dubtes sobre si ens sabrem governar millor, sigui quin sigui el model de societat que s'hagi de governar.

EL GRAN PROBLEMA és que la garantia de millor govern passa per una reforma profunda de l'administració pública, que és un debat amb poca èpica i que ens enfronta amb la que ha estat la nostra pròpia incapacitat des de 1980. Però és d'això que realment depèn aconseguir una majoria electoral per guanyar el referèndum. La societat que vindrà ja l'aniran decidint les noves generacions en futures eleccions. Però el bon govern hauria de ser la constant, sigui qui sigui que governi. I és, en el fons, la principal promesa de futur de la independència que molts volem.